

«No, era tot un món desconegut»

Entrevista a una infermera de l'Hospital Santa Maria

Cada dia a les huit de la tarda la gent sortia a aplaudir, però la gent sabia per a qui eren aquells aplaudiments?, de veritat tothom podia sortir a fer aquests aplaudiments? Montserrat Poch, forma part d'una de les moltes infermeres que treballen, avui dia amb la situació de pandèmia, en el Santa Maria, Lleida, concretament a la planta d'UCI (unitat de cures intensives). En aquest cas, Montse treballadora de l'hospital de Lleida des de fa trenta-tres anys, ens explica la situació de primer contacte amb la COVID-19, i com estan vivint la situació les persones sanitàries, no sols a nivells físics sinó també emocionals.

Imatge d'un fonendoscopi, en relació amb la medicina. Banc d'imatges d'Espanya.

P: Com va ser en l'àmbit sanitari el primer contacte que va haver-hi amb la COVID-19?

R: Va ser un contacte molt caòtic perquè no sabíem que havíem de fer, que passava, com havíem de tractar a la gent, com ens havíem de protegir... Anàvem molt al dia, i fèiem el que els nostres superiors ens anaven dirigint, com per exemple que treballaríem set dies seguits i a la setmana següent descansaríem, i així no estar en tant contacte amb la càrrega viral, aleshores hi havia molta por, molta angoixa.

“També el material que necessitàvem era escàs, quasi tot eren donacions, companyes que feien bates amb bosses de brossa, però la gent no tenia la confiança completa amb els materials perquè ens els posàvem per protegir, però no sabíem si protegien”

P: No hi havia cap preparació?

R: No, era tot un món desconegut, no sabíem lo que era, ens faltava informació, com actuar. No rebíem quasi informació sobre el virus, ens movíem pel que veiem a telenotícies i les xarxes socials d'altres països, com anaven actuant davant d'aquesta situació.

P: Creus que en el cas de Lleida, el Santa Maria presentava els recursos necessaris per afrontar la pandèmia en la ciutat?

R: No, els recursos no estaven, perquè quasi no estava clar com ens havíem de protegir del virus, ja que la informació anava arribant amb comptagotes, i el que era molt angoixant, era que cada dia es canviava la manera de protegir-se. També el material que necessitàvem era escàs, quasi tot eren donacions, companyes que feien bates amb bosses de brossa, però la gent no tenia la confiança completa amb els materials perquè ens els posàvem per protegir, però no sabíem si protegien. Hi havia molt caos i molta desinformació en el primer moment.

P: Com va ser el moment en què hi havia tanta quantitat de contagis?

R: Nosaltres vam arribar a estar saturats, fins i tot, s'havia de prioritzar entre malalts que més necessitaven els recursos, ja que n'hi havia pocs, va ser molta, molta saturació per la gent que tenia ja patologies, o altres malalties, per exemple, els quals havien d'esperar.

P: Des del Govern, va rebre tots els recursos necessaris, per portar endavant la vostra feina, com així s'havia exposat des d'aquest?

R: Molt pocs, per exemple les mascaretes en el cas de la duració d'ús d'aquestes hi havia uns protocols, no sabíem si aquestes ens protegien realment de la viralitat a la qual estàvem exposades. El problema que hi havia, és que com faltaven recursos, mascaretes que tenen un ús de set hores, les fèiem durar tres dies, ens les feien guardar amb un sobre amb el nostre nom, i ja passats els tres dies podies demanar noves mascaretes. Per exemple, les bates, que ens van aparèixer passades unes tres o quatre setmanes, fins i tot un mes després, eren d'un únic ús, quan estaves en contacte amb el pacient i sorties de la seva habitació s'havien de tirar aquestes, però igual que les mascaretes, ens les feien aguantar tres dies més.

P: Creus que s'ha informat bé a la població sobre el virus?

R: Considero que des del govern no s'hi ha, ni ens han, informat del 100% de la informació que hi ha sobre el virus... crec que no.

P: Com has viscut com a sanitària i com a persona, tenir aquest primer contacte amb la malaltia?

R: Bé com jo dic de vegades, moltes infermeres estem fetes d'una pasta diferent, estem, amb contacte constant entre la vida i la mort, arriba un moment en què al final ho vius d'una manera molt natural. Ens podem trobar angoixades i amb por, però a l'hora de la veritat ens vestim i tirem endavant, penses en la persona que estàs ajudant. De fet una cosa de la qual m'he adonat, és que em costava molt últimament anar a treballar, però una vegada entrava a l'hospital començava a marxar aquesta por. La gran majoria ho hem portat bastant bé, però hi ha hagut companyes que la situació les ha superat, i era sobretot per la por, perquè no saps com actuar, penses amb què et pot passar a tu o als teus.

P: La gent que passa la malaltia,, la COVID, genera anticossos suficients en un possible nou contagi?

R: Aquí hi ha diferents punts a tractar, la gent que ha passat la COVID-19, és com si l'haguessin vacunat, aleshores el que passa amb les vacunes és que pot ser el teu organisme creï anticossos, però aquí hi ha una cosa important i és que no tota la població quan està amb contacte amb els virus o es fica una vacuna crea anticossos. I segons estudis, dels virus ja coneguts, la immunitat de la persona cap aquests pot ser d'un any i mig. Són estudis basats en virus que ja existien, però no d'aquest, d'aquest no hi ha aquesta informació. No se sap si tothom que ha estat en contacte crea anticossos, si sols una part de la població els arriba a crear, etc. És una malaltia molt jove, molt. I una cosa important és que els virus amb el temps muten, i els anticossos ja no actuen igual.

P: Com a persona que treballa en sanitat, creus que ja era el moment d'avançar a les diferents fases en aquest estat d'alarma?

R: Com a infermera diria que no, com a sanitària no, perquè la gent s'ha relaxat i hi ha molta gent al carrer que pot ser portador, els famosos asimptomàtics, que no presenten cap símptoma i potser estan transmetent la malalta. Aleshores si tu vas protegit, vigiles i no et relaxes, li ho poses més difícil al virus, però hi ha molta gent que no te cura, i aquest virus encara està i continuarà estant.

P: Per últim, després d'aquesta situació, i concretament en la planta d'UCI, tant com en l'hospital en general, caldria fer una millora i augment de la plantilla i de recursos?

R: Sí, sobretot perquè sempre treballem a mínims, és a dir, treballem amb les mínimes mans i recursos, des de fa temps. I sempre pots donar un millor servei, per exemple si hi hagués una infermera per dos malalts, els resultats o tot el que pots oferir als pacients és molt més productiu i molt més efectiu, en canvi, una infermera porta de vegades quatre, i fins i tot, cinc malalts, que és el cas en el qual ens trobem sovint, parlant en l'àmbit de la unitat de crítics (UCI). Aleshores sí.

29 de maig del 2020

SARA ESCRIVÀ / LLEIDA